

Lektionen fra Davos: Smid de fejlslagne aksiomer ud – Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og arrangøren af de ugentlige Zoom-møder i den Internationale Fredskoalition.

Klik på link for at se video:
<https://www.youtube.com/watch?v=h0XKmp3pEWs>

I dag er det den 28. januar 2026. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til Helga på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Helga, den glatte skråning, der fører ned mod krig og fascisme, blev endnu glattere i denne uge. Som man kunne forvente, bød det store etablissement-festmåltid i Davos ikke på nogen løsninger, men viste igen, at lederne af det transatlantiske etablissement ikke har nogen løsninger. Efter at have hævdet, at systemet er brudt sammen, som den hykleriske Mark Carney erklærede, insisterede de på, at vi må holde fast i de aksiomer, der er ansvarlige for dette brud. Til kaoset i weekenden kom sammenbruddet på det japanske obligationsmarked.

Jeg vil starte med et spørgsmål, der ikke er så enkelt. Hvad

er disse aksiomer, der driver menneskeheden mod udryddelse? Hvordan kan de erstattes, og hvad skal erstatte dem?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det er menneskehedens aksiomer, for hvis du husker, havde vi en konference i Berlin i juli 2025 med titlen »Mennesket er ikke menneskets ulv«, som var en bevidst tilbagevisning af Thomas Hobbes' idé om, at mennesket er menneskets ulv. Og se, jeg læste en artikel i et af de alternative medier, hvor overskriften var »Mennesket er menneskets ulv«. Jeg ved ikke, om forfatteren deltog i vores konference eller så den, men under alle omstændigheder var den konklusion, forfatteren drog af de seneste udviklinger i Davos og Trump og Mark Carney og så videre, netop denne idé om, at mennesket er menneskets ulv. Jeg tror, det er en grundlæggende fejl. Bare fordi systemet er domineret af forskellige former for oligarker og oligarkiske etablissementer, betyder det ikke, at menneskets natur er ond. Faktisk ønsker jeg absolut at modsætte mig denne idé, fordi jeg tror, at menneskets natur er god, og at alt ondt er resultatet af manglende udvikling. Den gode nyhed er, at det derfor kan overvindes gennem udvikling.

Faktum er, at det politiske system har været styret af imperier. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde altid, at hvis man går tilbage til de gamle imperier – det persiske imperium, det romerske imperium, det byzantinske imperium, det venetianske imperium og til sidst det hollandske-Britiske Imperium – så er disse imperier som en slimskimmel. De kan skifte farve, form og personlighed, men de forbliver i bund og grund en slimskimmel. Jeg tror, det er det, vi ser lige nu. Det er ganske vist et nyt fænomen, at verden nu angiveligt i det mindste i vid udstrækning styres af multimilliardærer, der sigter mod at blive trillionærer. Jeg synes, det er en helt pervers idé, at milliarder af mennesker sulter i verden; de har ikke nok husly, mad og medicin. Men der er nogle mennesker, der uden skam siger, at det ikke er noget problem at vise sin rigdom frem; det er helt i orden. Jeg tror, Peter

Thiel fra Palantir var en af dem, der sagde det. Bare fordi man har imperial rivalisering, kunne man sige, hvor der i Davos var Trumps tale, som jeg tror fik mange mennesker til at gnide sig i øjnene over, at dette var muligt. Det, Trump portrætterede der, var den uhæmmede lyst til at eje mere; i dette tilfælde ønskede han at eje Grønland. Så havde man Mark Carney, Canadas premierminister, der sagde, at dette ikke burde ske; vi burde have en alliance af mellemstore magter. Det vil sige Canada og europæerne, men de burde alle opruste og endda anskaffe atomvåben for at modvirke denne amerikanske magt.

Jeg tror bestemt ikke, at det er alternativet, og bare fordi de etablerede magter er imperiale og forsøger at opretholde et system, der var baseret på kolonialisme, betyder det ikke, at den gennemsnitlige person er ond. Jeg tror, at problemet med den gennemsnitlige person – i hvert fald i Europa i meget høj grad og desværre også i USA – er en fremkaldt følelse af ubetydelighed, af at tro, at der ikke er noget at gøre ved det, fordi de mennesker deroppe er så magtfulde, at man absolut ikke har nogen mulighed for at gribe ind.

Men det er selvfølgelig ikke sandt, for hvis nok borgere opfører sig som statsborgere og tager ansvar for historiens udfald, for deres lands velbefindende, så kunne disse oligarkiske eliter ikke gøre, hvad de gør.

Så skylden ligger ikke hos aksiomerne om menneskets natur. Skylden ligger i, at ikke nok mennesker udvikler den civile mod og passion for at tilegne sig den viden, der skal til for at stå op og handle som borgere.

SCHLANGER: Lad os gå til det første spørgsmål, der er kommet ind. Nogen skrev: »Et af de områder, der giver anledning til bekymring, er en optrapning af volden omkring Trump-administrationens håndtering af indvandring, især efter de to mord i Minneapolis begået af ansatte hos ICE (Immigrations and Customs Enforcement). Disse to dødsfald har resulteret i et

dramatisk fald i meningsmålingerne for præsidenten og hans team og deres håndtering af indvandring, også blandt republikanerne.« Flere mennesker har skrevet og spurgt, hvad du mener om dette. Er Department of Homeland Security ude af kontrol?

ZEPP-LAROUCHE: Dette er åbenbart den ekstreme dehumanisering og desensibilisering, som disse ICE-agenter udviser over for demonstranterne. Flere amerikanske forfattere er begyndt at stille spørgsmålet: »Er dette en ny Gestapo? Er dette en amerikansk form for fascisme?« Jeg synes, det er et meget alvorligt spørgsmål, fordi man ikke let kaster om sig med begreber som Hitler, nazister, fascisme og så videre. [teknisk problem; afbrydelse og genopkobling]

SCHLANGER: Det næste spørgsmål kommer fra en kontakt i Polen, der skriver: »Der synes at være blandede signaler fra forhandlingerne mellem USA, Rusland og Ukraine efter mødet i Abu Dhabi. Er der sket fremskridt?« Og et spørgsmål fra en person i Tyskland om det samme emne lyder: »Er europæerne ansvarlige for, at det ikke er lykkedes at få dette afsluttet?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kan kun sige, at der i dag igen er et trepartsmøde mellem repræsentanter for Rusland, Ukraine og USA. Det sidste stridspunkt er tilsyneladende, at USA kun vil give sikkerhedsgarantier til Ukraine, hvis ukrainerne giver afkald på de dele af Donbas, som endnu ikke er blevet erobret militært af Rusland. Tilsyneladende står Zelenskyj fast på sin modstand mod dette og opmuntres af europæerne til at gøre det. Det ser ud til, at der stadig ikke er nogen reel ændring i holdningen hos koalitionen af villige. Du vil huske, at Macron, Meloni og Merz alle havde sagt, at der måtte være en mere afbalanceret tilgang, at europæerne også skulle tale med Rusland. Men indtil videre har der endnu ikke været nogen kommunikation med Moskva. Vi befinder os stadig i denne absolut ekstremt farlige zone. Under alle omstændigheder har andre kommentatorer påpeget, at selv om der skulle blive

indgået en aftale mellem de tre parter – Ukraine, Rusland og USA – om en egentlig traktat, der fastlægger en fredsaftale med Ukraine, ville det sandsynligvis tage lang tid, fordi den skulle gennem Kongressen og Senatet. Og der kunne stadig være mange forhindringer.

Jeg vil sige, at der er lidt håb, men efter min mening er der stadig fare for en farlig optrapning.

SCHLANGER: Der er lige kommet et andet spørgsmål ind. Efter dit svar om Ukraine spørger nogen, om Trump-administrationen er distraheret. Den synes ikke at fungere så klart. Forskellige stemmer, som vi ser med situationerne i Minneapolis, Venezuela, Ukraine; er de distraherede? Er de i stand til at holde fokus?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er meget overbevist om, at de er fokuserede, for der er nu også mange analyser om ikke kun det amerikanske sikkerhedsstrategidokument, men også det nye nationale forsvarsdokument.

Disse analyser kommer til den konklusion, at det, der har ændret sig, måske er ordlyden om menneskerettigheder, om humanitære interventionistiske krige, om den regelbaserede orden eller enhver påskud af sådanne gode grunde til disse militære interventioner. Hvis man fjerner denne ordlyd, er det, der er tilbage, en hårdnakket insisteren på at opretholde USA's dominans i verden. Den eneste forskel er nu, at det både gælder den vestlige halvkugle – Latinamerika som USA's baghave – og Asien-Stillehavsområdet. Der lægges mindre vægt på Europa, og europæerne er i chok, fordi den atlantiske orden fra alle de tidligere regeringer – Obama, Biden osv. – nu er væk. De får meget direkte at vide, at de skal tage sig af deres egen sikkerhed. Der er altså en slags limbo, fordi europæerne i så lang tid har været afhængige af at være »glade vasaler«, som en af dem udtrykte det. Nu hvor vasalerne bliver behandlet dårligt, er de ulykkelige slaver; de har endnu ikke tilpasset sig det, fordi de nu har afbrudt forbindelserne med

Rusland og dermed den billige energi fra Rusland. De har på ingen måde en egen udenrigspolitik. Mercosur-traktaten blev ikke til noget, så Ursula von der Leyen tog til Indien og indgik en stor handelsaftale mellem Den Europæiske Union og Indien. Men ifølge nogle i Indien er det ikke så let, fordi mange af de indiske eksportprodukter ikke lever op til den europæiske standard, hverken med hensyn til miljø eller arbejdsvilkår. Så jeg kunne virkelig karakterisere den nuværende situation som en absolut overbevisning om, at magt giver ret på amerikanernes side, mens europæerne svømmer rundt i cirkler og ikke har en klar idé om, hvor fremtiden ligger. Rusland drager sine egne konklusioner af alt dette og går militært fremad, fordi de ikke stoler på nogen i Vesten. Måske vil de fortsætte forhandlingerne med Trump-administrationen – det er i hvert fald, hvad førende russere siger – efter modellen fra Anchorage-diskussionerne. Men jeg tror, at Ruslands og Kinas reelle orientering er deres strategiske partnerskab, BRIKS, SCO, fortsat styrkelse af deres egne anliggender og manglende tillid til Vesten.

SCHLANGER: Dette tema synes at være ret populært blandt vores seere. Her er et indlæg fra en aktivist i Texas. Hun skriver: "Vi hører ikke meget om Venezuela nu. Er de amerikanske tropper trukket ud? Er det slut? Hvad er der opnået?"

ZEPP-LAROUCHE: Nej, jeg tror, at USA's krav om, at Rodriguez' midlertidige regering simpelthen skal adlyde amerikanske ordrer, herunder om enhver mulig aftale vedrørende olie, stadig gælder. Men jeg så en erklæring fra præsident Rodriguez om, at de er trætte af at modtage ordrer fra Washington. Jeg tror, at det stadig er en krise, der er klar til at bryde ud. Det eneste, der måske mindsker den, er, at et amerikansk hangarskib allerede er i Middelhavsområdet og Iran, og to andre er på vej. Så det ser ud til, at det, Trump for en tid siden kaldte en armada foran Venezuela, nu synes at være det, der er i fokus lige nu. Men jeg vil ikke stoppe med at advare om, at Venezuela stadig kan bryde ud når som helst.

SCHLANGER: Nogen har lige skrevet til os for at minde os om George W. Bushs tale på et fly, hvor han erklærede: »Missionen er fuldført!« i Irak. Og selvfølgelig fortsatte krigen der i yderligere otte år.

Her er et spørgsmål til dig, Helga. »Hvad gør verden, hvis Trump ignorerer START II-atomvåbenaftalen?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det faktum, at den nye START-traktat udløber den 5. februar, betyder, at der fra den 6. februar ikke længere er nogen våbenkontrolaftaler mellem nogen. Dette bringer verden i en endnu mere ustabil situation. Det er dog kun det sidste skridt i en lang række af sådanne skridt, der har til formål at afvikle enhver form for sikkerhedsarkitektur. Så jeg tror bestemt, at det er en optrapning, men jeg tror ikke, at det er en kvalitativ optrapning.

Det er blot endnu et skridt, selvom det naturligvis er det mest afgørende. Og der er stadig den truende fare for, at USA vil opstille mellemdistancemissiler i Tyskland, hvilket kan ske når som helst. Det drejer sig om Dark Eagle-missiler med en rækkevidde på 2700 km, hvilket betyder, at de kan nå langt ind på russisk territorium. Rusland har allerede sagt, at dette gør Tyskland til et primært mål i tilfælde af en konflikt. Jeg mener, at den nylige udstationering af Oreshnik-missiler i Ukraine bør ses som en advarsel. Men det ser ud til, at de europæiske politikere – især i Tyskland – er ret døve og blinde og ikke læser nogen af signalerne.

Så jeg kan kun sige, at vi må mobilisere os mod disse missiler, og som vi har sagt mange gange, er det stadig yderst presserende at genoprette en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For hvis man har en situation med totalt kaos og ingen diplomatiske forbindelser, ingen bagkanaler, ingen diplomatiske traktater, sidder vi på en tikkende bombe. Selv en utilsigtet start på en atomkrig er ikke udelukket.

SCHLANGER: Du nævnte tidligere Ursula von der Leyens besøg fra Europa-Kommissionen i Indien. Vi har et spørgsmål fra en journalist i Pakistan. »Fører truslerne om sanktioner mod Indien på grund af køb af russisk olie og gas til en ændring i Indiens udenrigspolitik? Er det sandsynligt, at Indien vil forlade BRIKS?«

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg ikke. Jeg tror, at Indien sandsynligvis vil fastholde en politik om ikke-allierethed. Det betyder, at de ikke er så sikre eller så faste i BRIKS, fordi de vil fastholde deres politik om relationer med alle. Jeg tror, de er meget utilfredse med de amerikanske sanktioner. De er også utilfredse med visse efterretninger; man har offentliggjort i forskellige indiske aviser, at de amerikanske baser i Pakistan har atomvåben, og i betragtning af at spændingerne mellem Pakistan og Indien stadig er betydelige, er inderne meget utilfredse med, hvad USA gør i Pakistan.

Så nu er de begyndt at opdage Den Europæiske Union. Premierminister Modi bød von der Leyen velkommen ved Indiens nationaldag. De underskrev en handelsaftale, hvilket er en vigtig ting. Så jeg tror, at Indien forsøger at bevare en afbalanceret holdning. Jeg tror, at præsident Lula snart ankommer til Indien. Jeg ved ikke præcis hvornår, men ret snart. Jeg tror, det vil være vigtigt, fordi Brasilien og Indien også er to meget vigtige faktorer i BRIKS. Lula og Modi kommer, tror jeg, ganske godt ud af det med hinanden. Det er en kompliceret situation, men jeg tror, at BRIKS og SCO er grundlaget for forsøget på at opbygge et nyt økonomisk system baseret på lighed og win-win-samarbejde. Alt dette finder sted i en meget stormfuld periode. Jeg tror ikke, det er hugget i sten endnu, hvor det vil føre hen.

SCHLANGER: På samme måde er der et spørgsmål om de igangværende bestræbelser på at bryde forholdet mellem Rusland og Kina. Nogen skrev: »Flere europæiske ledere har for nylig været i Kina. Er der en indsats fra EU/NATO-landene for at

gøre det, som USA ikke kunne gøre – at bryde forholdet mellem Rusland og Kina? Hvor dumme tror de, at kineserne og russerne er?»

ZEPP-LAROUICHE: Tja, disse bestræbelser har lige så stor chance som en snebold i helvede, fordi både Rusland og Kina for længst har begravet deres tidligere uenigheder. De er fuldt ud klar over, at Brzezinski og andre altid har forsøgt at skabe splid. Wang Yi sagde, da han var i Ukraine sidste år, at Kina er fuldt ud klar over, at hvis visse vestlige landes holdning er at påføre Rusland et strategisk nederlag, så vil Kina være den næste. Dette var en stor overraskelse for den journalist, der stillede spørgsmålet. De ved altså udmærket godt, at det er deres enhed, især Ruslands og Kinas kombinerede militære og økonomiske magt, der er det bolværk, som ingen andre kan vinde en konfrontation imod.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en ung person, jeg tror fra Ghana. »Jeg er meget begejstret for din diskussion om ungdomens potentiale. Det ser ud til, at efter at have talt om den forrige generations unge« – jeg tror, hun taler om generation X – ”som værende apolitiske og kun fokuserede på fornøjelser, så ønsker de unge i dag at spille en rolle. Hvordan kan du arbejde med dem for at bringe dem i en position, hvor de kan blive kvalificerede til at spille en rolle i udformningen af politik?”

ZEPP-LAROUICHE: Vi har nu haft et par konferencer – både fysisk i Paris og flere Zoom-konferencer – hvor unge fra alle kontinenter undtagen Australien var repræsenteret. Jeg tror, der er en voksende bevidsthed om, at især de unge fra det Globale Syd er nødt til at høre deres stemmer og blive bedre informeret om alle disse emner – økonomi, videnskab, kulturelle spørgsmål, filosofi, historie. Det gode er, at når man taler med mennesker i Afrika, har man en ekstremt stor chance for at tale med unge mennesker. Hvis man tager et land som Etiopien, er 80 % af befolkningen under 25 år; det samme gælder andre afrikanske lande. Derfor er det helt korrekt at

sige, at fremtiden tilhører Afrika. Hvis man har interesse, kan man kontakte os og komme i kontakt med disse grupper. Vi støtter lokale organisationer i forskellige afrikanske, latinamerikanske og asiatiske lande. Vi holder kontakten via internettet. Vi har studiegrupper og undervisning i forskellige emner. Jeg har længe været overbevist om, at hvis de unge fra det Globale Syd organiserer sig i magtfulde grupper, holder sammen i en overordnet organisation og kræver, at det nye paradigme skal være lighed mellem alle nationer, absolut respekt for hver enkelt nations suverænitet, ikke-indblanding i interne anliggender, retten til udvikling for at have nok mad, uddannelse, sundhedspleje, til at udvikle sin egen industri, landbrug, stoppe med at være råvareeksportør, udvikle sin egen værdikæde i sit eget land, og at ingen har ret til at nægte noget af dette, så tror jeg, at dette er en stemme, der ikke kan bringes til tavshed. Det ville være i de vestlige landes interesse; de erkender det måske ikke endnu, men det er i de vestlige landes grundlæggende interesse at hjælpe landene i det Globale Syd med at blive fuldt udviklede lande.

Jeg kan kun opmuntre til enhver indsats for at oprette en sådan organisation i Ghana eller ethvert andet land i det Globale Syd.

SCHLANGER: En af de ting, de kan gøre, er at deltage i det møde fra den Internationale Fredskoalition, der finder sted hver eneste fredag. Vi holder et igen denne fredag. Hvad bliver emnerne for det, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Vi vil helt sikkert fortsætte den proces, vi startede den 12. januar, hvor vi havde et {Executive Intelligence Review} Emergency Roundtable, hvor meget vigtige personer fra Kina, Rusland, USA, Europa og Afrika deltog. Emnet var det internationale rets systems fuldstændige sammenbrud efter det interview, præsident Trump gav til New York Times den 7. januar, hvor han erklærede, at han kun betragter sin egen mening og sin egen moral som vejledende

principper, og at han ikke har brug for international ret. Det var virkelig en yderst alarmerende besked, så disse personer mødtes for at diskutere, hvad der er nødvendigt for at genoprette et fungerende FN. Det betyder, at det skal reformeres, fordi det Globale Syd ikke er proportionalt repræsenteret i den nuværende struktur, og FN's Sikkerhedsråds mulighed for at nedlægge veto mod alt skal naturligvis ses på, fordi man er nødt til at se det an, fordi man ikke kan have en situation, hvor hele FN's internationale apparat ikke længere fungerer, fordi et land hele tiden nedlægger veto.

Det var en stor del af diskussionen, men også at vi absolut er nødt til at lægge løsninger på bordet i lyset af den forestående finansielle krise. Behovet for en ny global Glass-Steagall-lov, at have en nationalbank i hvert land, at have et nyt kreditsystem, der giver landene billig, langsigtet kredit til udvikling, at bygge en eurasiatisk landbro til en verdensomspændende landbro, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur, tunneler og broer. Alle disse ting er nødt til at blive diskuteret på en ny konference om sikkerhed og udviklingsarkitektur, som vi har til hensigt at organisere. Du kan gå til Schillers hjemmeside for at finde dokumenterne der. Der er en tre timers video af hele konferencen og en 40 minutters kort version. I det seneste {EIR} findes alle talerne i skriftlig form, som absolut er et historisk dokument, fordi det er det højeste niveau af diskussion om, hvad der kræves for at genoprette international lov, som du finder i de nuværende debatter.

Og få det udbredt; kontakt folk med det; kontakt tænketanke, universiteter, civile institutioner. For vi planlægger at fortsætte denne proces; vi planlægger at afholde endnu en stor konference i begyndelsen af marts, hvor idéen om absolut at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur vil være emnet med endnu flere institutioner og talere. Så bliv en del af denne bevægelse, for hvis regeringerne ikke fungerer, må borgerne tage ansvaret. De er under alle omstændigheder

forfatningens suveræne. Det er ikke præsidenten og regeringen, der er chefen, så at sige; de er folkets tjenere. I en krisetid må suverænen – det vil sige folket – tage ansvaret. Hvis institutionerne ikke fungerer, må de skabe nye.

Dette er det absolutte budskab i USA's uafhængighedserklæring. Det er 250-året for Den amerikanske Frihedskrig. Og uafhængighedserklæringen er Schiller Instituttets charter. Da jeg grundlagde Schiller Instituttet for 42 år siden i 1984, skrev jeg et charter. Jeg kiggede mig omkring for at se, hvilke dokumenter der var bedst, og jeg kom til den konklusion, at den amerikanske uafhængighedserklæring er det bedste korte dokument, der udtrykker, hvad man er nødt til at gøre. Jeg ændrede kun måske seks eller syv ord. Hvor der står amerikanske kolonier, siger jeg lande i det Globale Syd; så jeg ændrede det på en sådan måde, at uafhængighedserklæringen nu gælder for alle lande på kloden. Det er det, der skal styre vores aktivitet.

Så kontakt os; bliv en del af denne bevægelse af verdensborgere.

SCHLANGER: Du kan deltage i opkaldet til den Internationale Fredskoalition denne fredag kl. 11.00 østkysttid. Du kan finde linket på Schiller Instituttets hjemmeside.

Helga, tak for at have afklaret nogle af disse spørgsmål. Det er ret kaotisk i verden, men som du siger, er der en løsning på alle disse problemer. Vi ses igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, eller på fredag. Hav det godt.